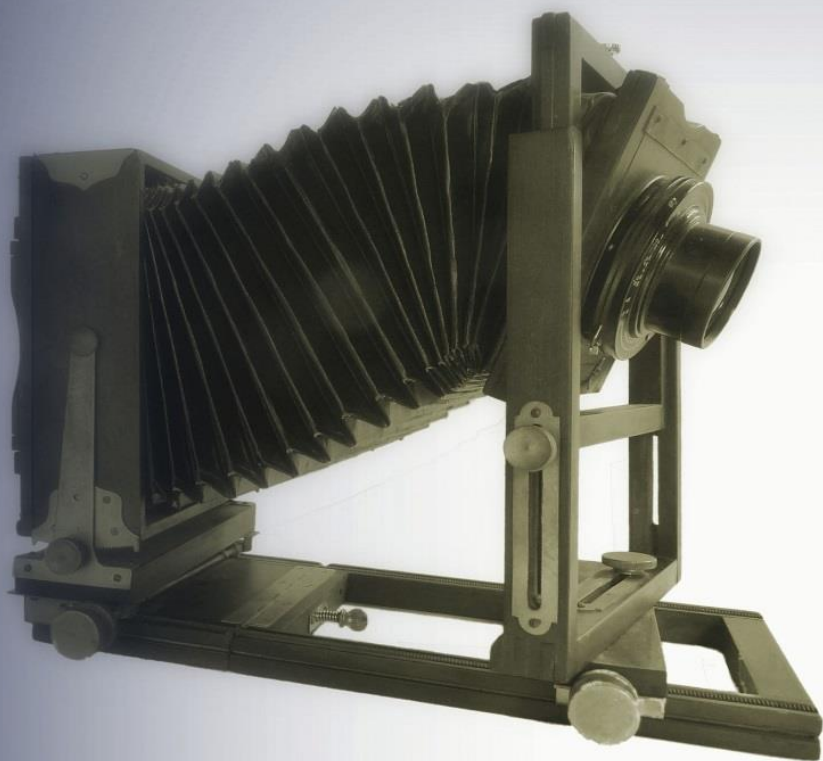

ROBERT BRINDA

**VÉVODŮM
PODVLÉKAČKY NESLUŠÍ**

Robert Brinda

**VÉVODŮM PODVLÉKAČKY
NESLUŠÍ**

Copyright

Autor: Robert Brinda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-131-8 (ePub)

978-80-7512-132-5 (mobipocket)

978-80-7512-133-2 (pdf)

VÉVODŮM PODVLÉKAČKY NESLUŠÍ

Každé šlechtické sídlo má knihovnu. Ne že by šlechta byla takovými zuřivými čtenáři. Má svou knihovnu, aby měl pán domu místo, kde si může v klidu vykouřit dýmku, aniž by mu paní domu nadávala, že jí zasmradí záclony. Kde si tedy může v klidu vykouřit dýmku a kde si může nenápadně dát loka whisky nebo Napoleona, aniž by mu paní domu vyčítala, že se zase namazal. Kromě toho je to místo, které majordomus sděluje návštěvníkům, kteří přijdou otravovat. Takové to: „Jeho excelence vás očekává v knihovně.“

Je to místo, kde jsou v regálech naskládány knihy. Pokud možno až ke stropu a pokud možno všechny knihy, které kdy byly vytištěny od vynálezu knihtisku dodnes.

Knihy se nemusí zrovna číst. Knihy se mohou také sbírat. Prvotisky, číslované výtisky, podepsané výtisky, o některých knihách se tvrdí, že se přece jen mohou číst, ale takové v knihovně nejsou. Elinor Glynnová nebo Danielle Steelová například. Jejich díla samozřejmě v knihovně nejsou. Ty se válí vedle postele paní domu v její ložnici. U pána domu se v ložnici válí vedle postele pojednání o chovu prasat. Aspoň to tvrdí pan Woodehouse a jeho tvrzením lze bezesporu věřit. A v ložnici synů se válí Biggles nebo Zane Grey. O ložnici dcer není třeba mluvit, dcerunky jsou cílevědomé, a tudíž se tam válí tatáž Steelová jako u matinky.

Takže jsme v knihovně, až ke stropu zarovnané policemi. Police jsou až ke stropu zarovnané knihami, knihy jsou nepochybně prvotisky, číslované výtisky, podepsané výtisky. Samé úctyhodné kožené vazby, žádná pestrobarevná obálka paperbacku, jak jsme si zvykli říkat brožovaným románům. Možná, že někde jsou, ale to místo, kde jsou, není knihovna, to je nijak nepojmenovaný sklad knih, určených na čtení. Sklad, do kterého se tu a tam zabloudí, když si usmyslím, že budu marnit čas čtením, protože se v budoárech mluví o novém románu od Terry Pratchetta, což sice není literatura, ale kdo ho nečetl, není schopen se zúčastnit konverzace a vypadal by tedy jako blb. Pokud ovšem nejste ten lord od pana Woodehouseho, který dokáže každou diskusi převést na prasata.

Jsme tedy v knihovně, přečpané vzácnými tisky. Z levé strany do ní vpadá odpolední slunce řadou oken, k chvále pána domu je nutné říci, že i v dvacátém století stále ještě gotických. Jsme v knihovně, která by vypadala jako nudle, kdyby to nebyla velice dlouhá a velice široká nudle, do které by se mohl člověk vydat na odpolední procházku. Ta knihovna by skutečně na takovou procházku vydala od vyřezávaných dubových dveří na jedné straně po vzorci do vysokého lesku vyleštěných parket a pod stejně

vyřezávaným dubovým stropem podél stejně vyřezávaných dubem obložených stěn k psacímu stolu na straně druhé. Ten psací stůl je samozřejmě Ludvík, ne zrovna Čtrnáctý, ale moc daleko od té čtrnáctky to není, jestli se nepletu, bylo těch Ludvíků jen sedmnáct nebo osmnáct. Co jiného by tam mohlo být než Ludvík, a je to ústupek modernizaci, protože v té knihovně působí jako nesourodý novotvar. Kromě psacího stolu je v celé té obrovské knihovně již jen další stůl, ztracený kdesi v jejím středu, ve své opuštěnosti utěšovaný jen několika židlemi kolem. Pro změnu je to Chipendale. Pravý, pochopitelně.

Ano, a za psacím stolem v pohodlném, kůží potaženém křesle jeho výsost, lord Grimsey. Také pravý. Jeho výsost lord Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu je pán ve středních letech. V té vysoce stylové knihovně poněkud nesourodý, takové lehké porušení stylu stejně jako ten Chipendale v sousedství prvotisků z rukou Guttenbergových, protože je to úplně všední pán v úplně všedním obleku s úplně všední kravatou na krku úplně všední košile. Nic gotického. Úplně všední člověk dvacátého století. Tak to je jeho výsost Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu.

Sedí za psacím stolem a kouří lulku. Něco dělat musí a tak kouří lulku. Mohl by kouřit cigaretu nebo doutník, ale ani cigareta ani doutník by se nehodily k jeho ostře řezané, dalo by se říci hubené tváři. To samo o sobě naznačuje, že jeho výsost na sebe dbá, že se věnuje pohybu na čerstvém vzduchu, že trochu sportuje, že dělá všechno pro to, aby si udržel štíhlou postavu. Golf, taroky, nebo něco podobného. Šachy ne. Šachy jsou sedavá činnost a bolí od nich za krkem. Kdepak, žádné počínající břicho. Ani nápad! Štíhlá, vysoká postava, snad by se dalo říci šlachovitá. Prostě takový ten, co popadnu, to držím. A po pravdě řečeno, Grimseyové drží dobře. Již od Viléma Dobývatele. Proto je ten zámek gotický, žádná renesance se ho nedotkla, žádné baroko ho nepoznamenalo. Je gotický a ta knihovna je nacpaná prvotisky až k prasknutí. Proto jsou ty chipendalské židle rušivá moderna. Škoda, že Guttenberg nepodepisoval knihy, které tiskl.

Jeho výsost sedí za stolem a s trochu pozvednutým obočím poslouchá majordoma, který se po tichém zaklepání odvážil vstoupit. Neslyšně připlul asi tak po půlhodinové procházce k psacímu stolu a takřka šeptem ohlásil:

„Pan Bidon žádá o slyšení, vaše lordstvo.“

Jeho lordstvo odložilo odbornou příručku o chovu prasat. Proboha, ani Woodehouse si nedokáže své postavy tak úplně vymyslet. Někde, někdy, musel vidět jejich vzor.

„Uveďte ho.“

Načež majordomus neodplul svým neslyšným krokem ke dveřím. Odplul k tomu nehoráznému stolisku uprostřed knihovny. Vzal jednu z židlí a přenesl ji k psacímu stolu. Postavil ji nikoliv čelem. Postavil ji tak, aby se dal loket pravé ruky pohodlně opřít o okraj stolu, aby se dala podepřít skloněná brada, aby se dala uchopit...Prostě postavil židli příhodně. Ano, to je to správné slovo. Postavil příhodně židli k psacímu stolu. Pak teprve odplul. Zmizel za dveřmi a místo něj vstoupil:

Obyčejný všední člověk v obyčejném všedním obleku s obyčejnou všední kravatou na obyčejné všední košili, muž s obyčejnou všední tváří, dalo by se říci hubenou, kdyby neseseděla na vysoké, dalo by se říci štíhlé postavě, možná by se lépe hodilo slovo šlachovitě. Prostě takový ten co popadnu, to držím. Není to jeho výsost Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu. Je to pan Charles Bidon, správce statku, náležejícího k vévodskému panství. Pan Charles Bidon, i když jsou si s jeho lordstvem Charlesem Grimseyem podobni téměř jako vejce vejci, nemá s jeho lordstvem takřka nic společného. Tedy...nic společného...Ta podoba svůj důvod má. Kdysi, kdysi dávno v minulosti, jen kovaný genealog by dokázal zjistit kdy, kdysi dávno v minulosti jeden z Grimseyů hluboce ocenil půvab jedné nepříliš chytré, ale zato milé venkovské husičky. Na jeho omluvu budiž řečeno, že tehdejší vévodkyně z Houstonu nebyla ani milá, ani neměla mnoho půvabu, a zřejmě nebyla ani příliš chytrá. Jak bylo řečeno, co Grimseyové popadnou, to drží dobře. Není divu, že jsou si pan Bidon a lord Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu podobni. Byli si podobni jejich otcové i dědové. Pradědové ne. Tam někde se to totiž stalo.

Pan Bidon mlčky došel k židli a s povzdechem na ni klesl. Nenamáhal se s pozdravem. Klesl na židli a jenom povzdechl.

„A je to tu zase!“

„Dáš si skleničku?“ odvětila jeho výsost.

Pan Bidon vstal, odkráčel k skupině obzvláště úctyhodných hřbetů knih, odborně ponořil ukazovák mezi jejich desky a potáhl. Hřbety se poslušně odklopily a odhalily poličku naprosto nepochybně pečlivě udržovanou a pravidelně doplňovanou. Pan Bidon přelétl pohledem štítky a neomylně sáhl po pravé sladové, Co jiného by taky mohl najít v knihovně vévody z Houstonu? Pouze nějakou Glenmorangie speciálně dovezenou. Jen pro vaše poučení: Glenmorangie je tak vzácná, že ji nepijí ani angličtí lordi. Kupují ji a vystavují ji ve vitrinách asi tak, jako se vystavují vycpaní tetřevi z honů nebo vyhrané poháry z kriketu. Pan Bidon vzal dvě sklenice a nenamáhaje se jejich naléváním, se vrátil k vévodovu stolu se sklenicemi i s láhví. Polička smutně zírала falešnými hřbety knih do sousedních polic a v duchu patrně přemítala o zvrácenosti světa. Tak zírat mohla opravdu jen pitomá polička. Inteligentní police by věděla, že lord Grimsey se také jmenuje lord Glenmore, protože kdo chce pít Glenmorangie, musí mít ve Skotsku aspoň močál. Panství nestačí. Musí mít močál a pole s ječmenem. Vlastně pole s ječmen není podmínkou. Ječmen se dá dovézt odkudkoliv. Jen ta bahnitá voda musí být pravá. Co Grimseyové popadnou, to drží dobře. Ve Skotsku se jmenují Glenmoreové a na panství Glenmore močál je.

Pan Bidon postavil láhev a skleničky na stůl a se stejně smutným povzdechem klesl znovu do židle. Bylo to jeho lordstvo, kdo se chopil láhve a štědře nalil. Oběma stejně. Aspoň v něčem měl být osud k oběma stejně spravedlivý.

„A je to tu zase!“

Jeho výsost se na ten opakovaný povzdech jen soucitně pousmála:

„Psal, že jede domů.“

„Prozrad' mi jedno: Jak jsi to udělal, že ho nevyhodili?“

„Eton své studenty tak hned nevyhazuje, Charlesi.“

„Mně to budeš povídat!“

Ten páně Bidonův žalostný hlas něco naznačoval. Nějakou vzdálenou vzpomínku snad. Bolestnou. Nepochybně bolestnou. Nesmírně bolestnou, protože jeho výsost se hlasitě zasmála.

„Ty toho naděláš! Vždyť to dobře dopadlo!“

Ano, zasluhuje si to vysvětlení. Když pro nikoho jiného, tak pro ty pologramotné, kteří nechtou Kdo je kdo nebo aspoň dějiny šlechtických rodů či životopisy jejich významných představitelů.

Charles Bidon Grimsey vévoda z Houstonu samozřejmě znal pana Charlese Bidona, syna správce grimseyského panství. A věděl o jejich vzdáleném příbuzenství. Pan Charles Bidon samozřejmě znal jeho lordstvo Charlese Bidona Grimseye, syna vévody z Houstonu. A věděl o jejich vzdáleném příbuzenském vztahu. Pohříchu jejich rodiče pokládali toto příbuzenství za dostatečně vzdálené, aby nebylo nutné jejich ratolestem vštěpovat, že by se měli k sobě chovat ohleduplně. Následkem toho si tolikrát vzájemně rozbili hlavy, že když měl Charles Bidon Grimsey nastoupit do internátní školy, kategoricky to odmítl. Odmítal s řevem a slzami tak dlouho, až jeho výsost, tehdejší vévoda z Houstonu usoudil, že nic jiného nezbývá. Promluvil tedy s otcem pana Charlese Bidona, malinko sáhl do kapsy, a do školy šli oba. Vyvinul se z toho něco jako zvyk, takže šli oba i do Etonu. Nevím jak je to možné, ale přes všechny strážně a překážky to oba dotáhli až k promoci. Pouze s tím rozdílem, že pan Charles Bidon studoval zemědělství a ekonomii, lord Charles Grimsey se věnoval historii a filosofii. V obou případech se jedná o hrubý eufemismus, protože oba se věnovali především kriketu. Mohli hrát něco jiného, ale mlčky se shodli, že kriket je nejvhodnější hra pro ně dva, protože ať již byli vrhači nebo nadhazovači, vždy si báječně rozuměli a míček vždy směřoval do těch správných rukou. Možná namítnete, že se měli věnovat ušlechtilejší hře, dejme tomu kopané, ale to bohužel nemohli, protože hraběcích levobočků nebylo deset, byl jen jeden, takže tvořili úspěšnou dvojici, z technických důvodů však nemohli tvořit úspěšnou jedenáctku. Mělo to ještě jeden důvod. Při kriketu se sice člověk také dost naběhá, ale přece jen ne tolik jako při fotbalu.

Mělo to jednu vadu. Kriket vyžaduje plné soustředění a soustavný trénink. Není divu, že pak nezbýval čas na přednášky. Lépe řečeno, čas na přednášky a na studium se musel někde nějak vsunout mezi čas pro vznešenější činnosti, jako je na příklad hraní kriketu.

Tak se stalo, že mezi panem Charlesem Bidonem, studujícím zemědělství a ekonomie a lordem Charlesem Bidonem Grimseyem, studujícím historie a filosofie, se vyvinula sice zvláštní ale působivá symbióza. V jejím důsledku lord Charles Grimsey napsal pojednání, nazvané Vliv vážné hudby na přírůstky prasat. Toto vpravdě nezralé

studentské pojednání vzápětí vyšlo tiskem a chovatelé prasat je dodnes citují. Kromě nich ho pravděpodobně dodnes cituje ctihodný William Arbuckle při večerích s operetními zpěvačkami. Dlužno podotknout, že dílo bylo pravděpodobně z vrozené skromnosti lorda Grimseye zveřejněno pod pseudonymem Charles Bidon.

Snad ze msty či z jiného důvodu pan Charles Bidon stvořil stejně zdařilé dílo, nazvané Vliv politiky královny Alžběty na odlatinizování angličtiny. Při zpracování této významné práce se pan Bidon dopustil malé chybičky. Nepochybně chtěl svou práci dedikovat svému dobrodinci, jeho lordstvu Charlesi Bidonovi Grimseyovi staršímu jako výraz díků za to, že mu umožnil studium v Etonu. Místo toho si práci zjednodušil tím, že jako autora uvedl lorda Charlese Grimseye. Ctihodný William Arbuckle tuto práci cituje rovněž, ale dlužno podotknout, že až kolem půlnoci.

Obě práce ovšem neunikly pozornosti děkanů obou fakult a záhy nebylo nejmenší pochyby o tom, že se oba pánové studenti chlubí cizím peřím. A zatím co oba provinilci hráli kriket, oba páni děkanové se nezávisle jeden na druhém usnesli, že oba provinilci musí být exemplárně potrestáni.

Lordu Grimseyovi měl být zakázán kriket na tři zápasy, panu Bidonovi měla být uložena distanc na doživotí. Z Etonu.

Když se to lord Charles Bidon Grimsey doslechl, učinil on, konzervativec, torry každým coulem, něco neslýchaně radikálního. Zašel za svým strýcem a oznámil mu, že jednání obou pánů děkanů je krajně nespravedlivé, a pokud má být pan Charles Bidon vyloučen ze studia, pak on, lord Charles Bidon Grimsey odchází zároveň s ním a bakalářský titul mu může být ukraden. Po tomto prohlášení si strýček Cecil pozval oba děkany na kobereček a jemně jim naznačil, že zřejmě bude nutné uvažovat o jejich penzionování. Je třeba uznat, že jemná domluva strýčka Cecila měla na mínění obou pánů děkanů určitý nezanedbatelný vliv. Nic jiného se ani nedalo očekávat, když uvážíme, že strýček Cecil, ctihodný Cecil Grimsey, byl rektorem zmíněného ústavu. Oba pánové tedy projevili porozumění pro mladické prohřešky svých studentů a neprodleně své verdikty změnili. Lord Charles musel stokrát opsat větu „Nebudu strkat prsty do prasat.“, Pan Charles měl rovněž stokrát opsat větu „Nebudu svými výplody prznit vývoj anglického jazyka.“ Laskavý čtenář nepochybně posoudí ryzost anglické demokracie pouhým součtem počtu slov obou inkriminovaných vět.

To ovšem není důvod bolestného povzdechu pana Charlese Bidona. Pravý důvod je v tom, že zmíněné elaboráty museli oba dva napsat v době, kdy se hrálo utkání Eton - Cambridge a bylo to první kriketové utkání v dějinách, které Eton prohrál na vlastním hřišti. Není tedy divu, že pan Bidon bolestně povzdechl. Spíše je k podivu, čemu se jeho lordstvo smálo.

Nechť je dovoleno ještě jedno odbočení poté, co byly takto osvětleny vztahy mezi oběma pány, umocněné tou skotskou mezi nimi. Jeho lordstvo vévoda z Houstonu má tři potomky. Nejstaršího syna Williama, budoucího vévodu z Houstonu, mladšího syna Bada, lorda Bada Dominanta Bidona Grimseye a ještě mladší dceru lady Mary Grimseyovou. Pan Charles Bidon je o něco skromnější, má pouze dceru Rose.

Nepochybně tím byli pánové William a Bad ochuzeni, protože dívkám jaksi hlavy rozbít nelze. Na druhou stranu dívka, která má dva byt' i jen vzdálené a neoficiální bratrance, se jaksi bez výuky ve vrhu kamenem neobejde. Nepochybně tím byly poznamenány vztahy těch tří, lépe řečeno těch čtyř, protože bez obdobné výuky se neobejdou ani vlastní sestry. Na druhou stranu její výsost vévodkyni z Houstonu poněkud uvádělo do rozpaků jméno té dívky, protože pojmenování její výsost Rose Grimseyová, vévodkyně z Houstonu se jí zdálo poněkud plebejské. Smířila se tedy v duchu s tím, že by vzbudilo méně pohoršení jméno lady Rose Grimseyová a předurčila tak osudy lorda Bada.

Je nutné přiznat, že o jejich úvahách neměli oba páni Charlesové ani tušení. Samozřejmě o nich neměli ani tušení ani zmínění potomci obou pánů. Nebo možná o nich tušení měli, soudě podle toho, že William panu Bidonovi říkal pane Bidone, kdežto Bad mu říkal strýčku Bidone. Dodejme, že mu tak říkal od té doby, kdy mu pan Bidon napráskal na zadek poté, když ho ještě jako šestileté mládě sundal z hrušky, na kterou Bad neprozřetelně vylezl, nemaje po ruce žebřík ani jiný vhodný prostředek k sestupu. Napráskal jim oběma. Protože Rose byla na té hrušce rovněž. Co si budeme povídat. Nezralé hrušky jsou nezdravé.

„A je to tu zase,“ povzdechl si tedy pan Bidon.

„Psal, že jede domů,“ odvětilo jeho lordstvo a dalo tím najevo, že ví o kom je řeč. Lord Bad se vrací z Etonu na prázdniny.

„Už přijel,“ doplnil pan Bidon.

„Kde je?“

„Kde by byl? Sedí na hrušce u brány.“

„Ach jo,“ podotklo jeho lordstvo.

„Kdy už konečně dostane rozum?“ projevilo soucit pan Bidon.

„Něco vyvedl?“ Tou otázkou dal lord Charles najevo, že své potomky má prokouknuté až do morku kostí.

„Sedí na hrušce, má prak a pokouší se odstřelit bažanta.“

„To se mu prakem nepodaří.“

„Neznáš svého syna.“

„Neměl by to dělat. Bažanti jsou ještě měsíc hájeni.“

To byla tak zjevná pravda, že jim nezbývalo nic jiného, než se na ni mlčky napít. Načež jeho lordstvo znovu nalilo a pan Bidon mlčky vstal, vzal láhev a rezolutně ji odklidil zpátky mezi literaturu. Pak poličku pečlivě zavřel a pro jistotu rukávem otřel zlaté nápisy na hřbetech. Shakespeare a Marlowe. Konec konců to bylo správné. Při

nejmenším o Shakespearovi se již za Alžběty tvrdilo, že je falešný. A o Marlowovi se to ví naprosto bezpečně.

„Budeš znovu kandidovat?“ pokusil se lord Charles převést řeč na méně ožehavé téma.

„Asi ano,“ odvětil pan Bidon. „Uznej sám, že ten váš kandidát je úplný pitomec.“

Z toho lze usoudit, že lord Bad se vrací do doby poněkud hektické, do doby voleb obecního zastupitelstva. A je zřejmé, že jeho lordstvo stojí před těžkým rozporem. Musí chtět nechtě lobovat pro kandidáta konzervativců, ale volit bude Charlese Bidona. Ne proto, že je to vzdálený příbuzný a přítel, ale proto, že kandidát konzervativců je skutečně pitomec.

* * *